

CONFIDENCIAL

El camioner d'Al-Qaida

Abans, per fer por als nens petits, els deien que vindria l'home del sac. Ara, els americans, per fer por a la humanitat han inventat una figura molt més terrorífica: el "camioner d'Al-Qaida". I qui no s'esgarri ho té clar...

Durant molts mesos sols el coneixien com el presoner secret "C-2". No tenia nom i les autoritats americanes mai no van precisar ni on ni de quina manera el van detenir. Fins que, fa poc, John Ashcroft, l'ultradretà secretari de Justícia, va anunciar que es tractava de Lyman Faris, un camioner d'Ohio lligat a la xarxa Al-Qaida que preparava un munt d'atemptats contra objectius com ara el famós pont de Brooklyn a Nova York i uns altres llocs a Washington.

Faris, de 34 anys, nascut al Caixmir però ciutadà americà des de 1999, va ser detingut fa més de tres mesos i ara ha decidit cooperar amb l'FBI. Aparentment, sols era un camioner autònom que sovint travessava el país per lliurar paquets en aeroports i empreses. Però, segons Ashcroft, tenia una doble vida: havia viatjat a Pakistan, a l'Afganistan, i estava en contacte amb Ossama bin Laden. A partir d'abril de 2002 va buscar un pont per destruir, un tren per fer descarrilar i avions de càrrega per segrestar i estavellar després en llocs habitats. Ningú no sospitava d'ell, però el va perdre el seu número de telèfon anotat a l'agenda de Khalid Cheikh Muhàmmad, responsable d'operacions d'Al-Qaida, detingut a Pakistan el març passat. Ara, tancat en una presó de Virginia, diuen que ha decidit buidar el pap i explicar quins eren els seus projectes. Uns pensaments que fan molta por als americans... i que a Faris li poden costar vint anys de presó.

Xavier Vinader

Matas anuncia en la investidura el liberalisme lingüístic a Balears

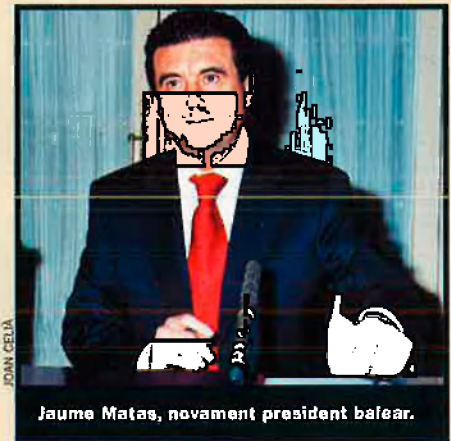
El passat dimecres i dijous, dies 25 i 26 de juny, es va celebrar en el Parlament balear la sessió d'investidura que acabà fent Jaume Matas i Palau, per segona vegada (la primera entre 1996 i 1999), president del Govern balear. Hi votaren a favor 33 diputats (PP, 30; i UM, 3) i en contra 25 (PSOE, 19; PSM, 3; i EU - Els Verds, 3; val a dir que s'absentà de la votació, per força major -la mort d'un company de partit-, la diputada del PSM Maria Antònia Vadell).

Ni el resultat final ni el desenvolupament de la sessió d'investidura portà cap sorpresa. Tot sobre el guió previst: eufòria en el PP, resignació en UM i depressió en PSOE, PSM i EU - Els Verds.

Els exmembres del Pacte de Progrés només tenen ganes de descansar i deixar passar l'estiu, i es notà en les intervencions dels portaveus: Francesc Antich, pel PSOE; Pere Sampol, pel PSM; i Miquel Rosselló, per EU - Els Verds. Els conservadors, per la seva part, estan ansiosos d'ocupar el poder. També es notà. Això haurà passat aquest dilluns (dia 30), quan el president Matas haurà anunciat la composició del seu govern, guardat en secret a l'estil del *cuaderno azul* d'Aznar.

I pel que fa a la política lingüística d'aquest nou executiu amb majoria absoluta del PP, el discurs d'investidura i les rèpliques hagudes durant la sessió no deixaren cap dubte. S'obre, de segur, una nova època en la història política balear. Ho anuncià el mateix Matas: el sant i senya de la política envers l'idioma serà el liberalisme lingüístic.

El discurs fou un cant al liberalisme que ha d'impregnar tots els racons de la geografia social balear. En economia, ha de ser l'empresa lliure, d'acord amb la llei del mercat de l'oferta i la demanda, la que articuli l'activitat econòmica, perquè és ella, en paraules de Matas, "la que crea progrés" i dóna feina als ciutadans. És el que en podríem dir la recepta Rodrigo Rato. Es notà, com es veu, el pas de Matas per Madrid com a membre del consell de ministres (2000-03). Maneres i ideologia calcades de la *Villa y Corte* conservadora.

Jaume Matas, novament president balear.

I com que "la llibertat no pot tenir cap zona d'exclusió", digué el president, també s'ha d'assegurar la llibertat lingüística, que consistirà en la lliure elecció per part dels pares de la llengua vehicular a cada centre d'ensenyament, i una aposta a fons en favor del bilingüisme pels catalanoparlants. A més, el català s'ha d'entendre en peu d'igualtat entre les formes dialectals insulars i l'estàndard ("no volem homogeneïtzació") perquè, sancionà el president, "no es pot imposar la llengua". Per donar més èmfasi a la promesa, Jaume Matas es va referir al consens tradicional del darrer quart de segle sobre la llengua (per no fer-ne instrument de batalla partidista) com "un pacte de silenci oficial" que "no és real a la societat" i que ha estat "trencat per primera vegada pel PP, que ha elevat al debat polític allò que és real a la societat; i és bo que hagi estat així".

Certament, és la primera vegada que d'ençà de la transició democràtica un partit balear assumeix tan clarament fer bandera partidista d'una política lingüística que, en la pràctica, és apostar per la prevalença del castellà i el progressiu arraconament del català, a més afeblit amb l'aposta per les modalitats insulars.

Això és el liberalisme lingüístic que, en encertada definició del portaveu del PSM, Pere Sampol, caldrà demanar-se si no és "darwinisme lingüístic".

Miquel Payeras